

Markante woning en het verhaal

Warm welkom in statig rijksmonument

BUITENPOST – TOEN WIM CNOSSEN EN JANINE VAN LOO IN 2013 HUN IN CHALETSTIJL GEBOUWDE PAND KOCHTEN, WISTEN ZE DAT HET EEN HUIS MET EEN UITDAGING IS. ZE GINGEN HET AVONTUUR AAN EN WONEN ER INMIDDELS RUIM TWEE JAAR MET VEEL PLEZIER.

De Voorstraat in Buitenpost is dankzij een rondweg de laatste jaren een stuk rustiger geworden. Geen grote bussen die door het centrum denderen, maar fietsers en voetgangers die alle ruimte hebben op de brede straat en dito stoepen. ‘In de oude verkeerssituatie hadden we dit huis waarschijnlijk niet gekocht’, zegt Janine van Loo, die samen met haar man Wim Cnossen en hun nog twee inwonende kinderen op nummer 60 woont. Het stijlvolle rijksmonument werd in 1906 gebouwd en bezit bijzondere kenmerken, zoals de vensters die zowel rechthoekig als rondbogig zijn.

Ook de dakkapel met een wolfsdakje boven de ingang is een opvallend detail. ‘Toen ik zag dat de woning te koop stond, was ik meteen enthousiast’, vertelt Wim. ‘En ik wist dat Janine dat ook zou zijn, als domineesdochter was ze altijd grote pastorieën gewend, dus deze ruime woning was een schot in de roos.’

Medicijnpotjes

Wim en Janine verhuisden met hun gezin vanuit hun nieuwbouwwoning in Buitenpost naar de markante artsenwoning. ‘Het huis wordt nog altijd “het huis van Van Helden” genoemd’, lacht Jani-

ne. ‘Van Helden was de laatste huisarts die in dit huis heeft gewoond. Het werd overigens al die jaren door diverse artsen en psychologen bewoond. Waar nu onze keuken is was vroeger de wachtkamer. Daarnaast was er natuurlijk een spreekkamer en er was een kleine apotheek. Er is ons verteld dat er in de tuin regelmatig medicijnpotjes werden gevonden. Die gooiden ze toen natuurlijk niet keurig bij het chemisch afval, maar gewoon tussen de struiken.’ ‘Ik denk trouwens niet dat over tig jaren de mensen zullen spreken van “het huis van Wim en Janine”, merkt eerstgenoemde gekscherend op. ‘Zover

Schouw met houtkachel.

Sfeervolle woonkamer.

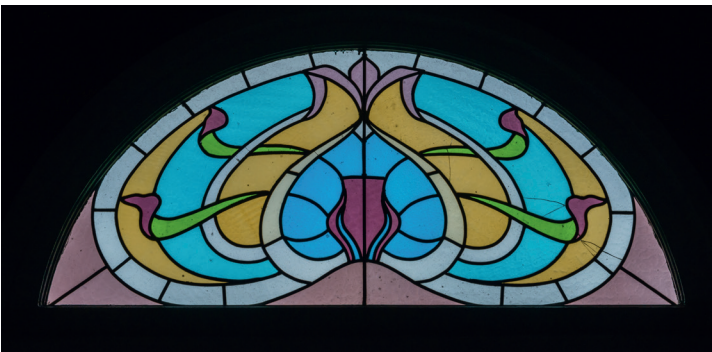
Hoeden in de hal.

Spiegel in de hal.

Zweedse bank met Engelse gordijnen.

Glas-in-lood raam boven de voordeur.

De whisky voorraad.

Kast in de hal met wandkaart.

Aan de kroegtafel uit Wommels.

Hal met trap.

zullen wij het vast niet schoppen. We voelen ons een beetje passanten van het huis. Alsof je er even op mag passen. En dat doen we graag en goed, zo hebben we de dakbedekking vervangen. Er lag bitumen op en daarvoor is leesteen in de plaats gekomen. Dit zat er oorspronkelijk ook op. Ook hebben we monumentenglas laten plaatsen, dit zijn twee dunne glasplaten op elkaar met een coating ertussen. Daarnaast is het verzakte bordes gelijmd en zijn er snijvoegen in de zijgevel gekomen. Alles wat je aan het huis verandert moet je melden. Dat is niet vervelend, dat weet je van tevoren.’ ‘En de extra onderhoudskosten zijn aftrekbaar’, vult Janine aan.

Luie trap

Het gezin zit graag in de knusse eetkamer vlakbij de keuken. Het houtwerk binnen is geschilderd in nostalgisch groen en deze kleur is consequent doorgevoerd in het hele huis. De tint sluit mooi aan bij de gordijnen met bloemmotief, die de ruimte een Engelse sfeer geven, een sfeer waar Janine erg van houdt. ‘Het is hier altijd lekker warm’, zegt ze. ‘Deze bank is trouwens van Zweedse afkomst. Wacht, ik geef even een demonstratie. In deze lade zat vroeger een matras, de bank was het bed van de keukenmeid. Het zitgedeelte heb ik opnieuw bekleed. Ik ben dol op meubels met een dergelijk verhaal.’ De woonkamer is ondanks de royale afmeting smûk te noemen, mede door

de houtkachel, waar in de winter dankbaar gebruik van wordt gemaakt. Ook hier staat weer een meubel met een bijzondere achtergrond; de ronde eettafel stond vroeger namelijk in een kroeg in Wommels. De serre is heerlijk licht, één van de redenen waarom dochter Welmoed er graag pianospelend vertoeft. Kruip-door-sluip-door gaat het verder naar de imposante hal, waar Wim naar de marmeren vloer wijst. ‘Ook een authentiek detail. Hier mag niet aan gesleuteld worden. En waarom zouden

een grote deur vroeger de ingang van de hooizolder te zijn geweest. ‘Pas op hoor’, waarschuwt Wim, ‘er staat geen ladder onder. We moeten hier geen ongelukken hebben.’ Dat de jeugd waarschijnlijk de zolder vroeger als veredelde hangplek gebruikte, blijkt uit de bierdoppen die rondom een andere deur gespijkerd zijn. Het is niet moeilijk je in te beelden dat dit de plek was waar sterke verhalen de ronde deden, hier en daar enigszins aangedikt door de nodige alcoholische versnaperingen.

‘Wij mogen even op dit huis passen’

we ook? De vloer vormt samen met het poortje, de lambrising en de ouderwetse kroonluchter een mooi geheel.’ Een zogenaamde “luie” trap – de afstand tussen de treden is niet zo groot - voert naar de bovenverdieping. Hij is prachtig door de imponerende spijlen en antraciet loper. ‘Je schrijdt als het ware omhoog’, zegt Janine poëtisch, terwijl ze de deur van de masterbedroom opent. ‘Van hieruit hebben we een prachtig uitzicht op de weg. Overigens worden de kleine raampjes naast dit grote raam ook wel “melkmeisjes” genoemd.’ Het koetshuis herbergt ook een bijzondere geschiedenis. Zo woonde er daadwerkelijk een koetsier, is het dak aan de binnenkant geïsoleerd met riet en lijkt

Charme

Wim en Janine hebben geen woonwensen voor de nabije toekomst. Voorlopig hebben ze de handen nog behoorlijk vol aan het huis steeds meer eigen maken. ‘Want onze sfeer, die moest er echt nog wel ingebracht worden’, aldus Janine. ‘Ik ben constant aan het verven, dat is mijn taak. Het huis vergt het nodige onderhoud. Als je besluit snel even een kozijn te verven, dan heb je het mis. Dan blijkt er bijvoorbeeld houtrot achter te zitten, waardoor je werkzaamheden behoorlijk vertragen.’ ‘Maar die oudheid heeft juist charme’, besluit Wim. ‘Ik kan soms aankomen rijden en denken: wat is het mooi, wat is het mooi. Wat fijn dat we hier mogen wonen. Het is een warm huis dat ons iedere keer weer welkom heet. We bezitten het niet, we geven het slechts door aan volgende generaties.’

TEKST: AMANDA DE VRIES | FOTO'S: COR POT